

[Aksel Larsen.]

helt andre beløb, man opererer med, når det drejer sig om landbruget; dér er det mere end 1 milliard. Nu ved jeg ikke, hvordan det kommer til at gå med de landbrugslovforslag, som skal behandles i morgen. Jeg ved jo, at landboforeningerne har gjort opmærksom på, at de slet ikke er tilfredse med 1 milliard, de skal have ½ milliard ekstra for at få dækket forventede, kommende tab. Det er en mærkværdig mentalitet. Jeg har aldrig oplevet, at arbejdere, som hver dag risikerer at blive arbejdsløse, er kommet til staten og har sagt: vi kan risikere at blive arbejdsløse om et halvt år, så nu må vi have støtte. Der er ingen arbejdere, der kommer og forlanger dækning for forventet kommende tab, men det gør landbruget altså. Jeg nævner det for at udtrykke frygt for, at regeringen skal blive blød i koderne, som den blev det for et par år siden, og være villig til at give lidt mere end det, der er foreslået. Vi kommer til at behandle disse lovforslag vedrørende landbruget i morgen — der er en hel del at sige om det — men lad mig dog komme med den bemærkning, at det ser ud til, at de principielt er en lille smule bedre end den hidtidige støttelovgivning for landbruget, men vi kunne jo ønske, de blev gjort meget, meget bedre.

Nå, i øvrigt er det jo blevet betonet, at man lovgiver ikke alene om, hvor lidt arbejderne må få i løn, man begrænser også kapitalisternes indkomster. Vi har fået et lovforslag om udbyttebegrænsning, og det er så udmærket, siger det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, for det sikrer, at pengene bliver i virksomhederne. Det er kedeligt, at vi er nogle, der kan huske. I 1940 stod Hartvig Frisch på denne talerstol. Vi var præsenteret for en helhedsløsning, en buket af lovforslag, deriblandt et lovforslag om, at arbejderne måtte ikke strejke, og de måtte ikke stille lønkrav; hvis de stillede lønkrav, skulle et formandskab afgøre, om de måtte få lønforhøjelse, og det dyrtidstillæg, de havde fået, skulle de aflevere igen.

Men i denne buket af lovforslag var der også et lovforslag om udbyttebegrænsning. Hartvig Frisch stod her som ordfører for socialdemokratiet, som hovedordfører for regeringen, og skulle anbefale hele denne buket af lovforslag, denne helheds-

løsning. Så brugte han halvdelen af sin taletid til at tale om udbyttebegrænsning. Han sagde, det er visdommens 7 søjler, det er verdenshistoriens mest sensationelle lovforslag. Ja, gud bevares, han brugte ikke de ord, jeg bruger, men det er mit indtryk af hans taler; han foldede sig ud, han var begejstret for forslaget om udbyttebegrænsning. Ærede medlemmer kan studere hans tale i Folketingstidende. Det var så enestående stort dette, det var så sensationelt, forkyndte han, det var det, man skulle lægge mærke til, det var det væsentlige af regeringens lovforslag. Så var der altså bare det ved det, at forslaget begrænsede, hvor meget man måtte udbetale i udbytte, men det sagde ikke noget om, hvad man skulle bruge pengene til. De kunne opmagasinere, og når udbyttebegrænsningen ophørte at eksistere, kunne de udbetales til aktionærerne.

På samme måde er det med det udbyttebegrænsningsforslag, der nu er fremsat. I 2 år må aktieselskaber ikke udbetale i penge mere udbytte til aktionærer eller tantieme til bestyrelse eller direktører, end de gennemsnitlig har udbetalt i de sidste 3 år. Så længe de ikke må det, bliver pengene i virksomheden, rigtigt. Men intet forhindrer, at man sætter dem hen til en udbytteudligningsfond og udbetaler dem, når 2 år er gået. Det kan være, at det er skattemæssigt upraktisk, det er muligt, men så finder man vel andre metoder, således at man kan klare det, uden at det generer aktionærerne for meget. Man kunne f. eks. give friaktier for dem om 3 år, ikke sandt, der er mange metoder at benytte. Skal en udbyttebegrænsningslov have mening, og skal den have min støtte og tilslutning, skal den ændres ganske betydeligt, så skal der siges noget om, hvad de penge skal bruges til. Jeg ville se med en vis glæde, om de blev brugt til virkelig produktive investeringer, men ikke sådan, at aktionærerne blot et par år skal undvære pengene og derpå på den ene eller anden måde få dem udbetalt.

I øvrigt er det altså kun aktieselskaber, lovforslaget beskæftiger sig med, og jeg ved godt, at der er en overhåndtagende tendens til at organisere alle mulige foretagender som aktieselskaber, men muligvis er der en del privat ejede virksomheder i